

Šlienavos ir Viršužiglio parapijų leidinys

Kai paprastos dienos rytą, niūrių žmonių minioje, pamatai žmogų, kuris šypsosi, džiaugdamasis kažkuo, gal tuo, kad nauja diena, gal ir saulė šviečia, nors ir paukščiai nečiulba, tuo, kad tiesiog gyvena, kvėpuoja, vaikšto, tuomet daugeliui žmonių atrodo, kad toks žmogus keistas... Kažkas jam negerai.

Tokie žmonės visada geranoriškai nusiteikę. Jie lyg saulės spinduliai apsiniaukusioj dienoj... Šalia jų viskas tarsi atgyja ar pražysta, tik sunku tai priimti... Šalia jų visada harmonijos ir džiaugsmo pojūtis. Na, bent akimirka...

Iš tikrųjų – tai yra tik dvasingas ar suprantantis žmogus – gyvenenantis supratime savęs, kitų, pasaulio, gyvenimo. Ir tai ne ritualai, ne pamokslavimas, ne sekimas paskui kažkokius mokytojus. Tai noras gyventi.

Niekas kitas, tik tu ir aš – žmonės – priimame ir duodame kitam pasaulio, kuris aplink mus, vaizdą. Gal būt su pasidžiaugimu (šypsena veide), gal būt su "viskas blogai" (be šypsenos veide), bet kiekvienas kuriame ir įprasminame savo ir kitų gyvenimus. Darome juos šviesesnius, geresnius, arba ne.

O jei galvoju, kad esu gerietis, bet turiu savyje pyktį, iš aukšto žiūri į kitus, tuomet tai ne tu esi tas, kuris kuria pasaulį. Tu esi tas, kuris griauja ir nori sugriauti pasaulį. Man tavęs gaila, ir pykstu ant tavęs... Juk galima išstis valandas melstis, pasninkauti, laikytis religinių tradicijų, bet elgtis destruktiviai, su noru "įkąsti", kitus sumenkinti, savim pasididžiuoti...

Tai, ko visi norime – tai pirmiausiai mūsų vidinė gera būsena. Tai aiškumas, sąžiningumas, atsakingumas, žmogiška meilė, nuoširdumas, geranoriškumas. Juk tuo galime visi gyventi! Galbūt dabar, per Adventą, taip pradėti gyventi?

Mieliausias žmogus, kuris mums visiems yra mielas – niekam neužkrauna savęs, jis savim parodo save gal kitokį, gal adventišką veidą..., bet gražų...

**"Viešpatie, parodyk mums savo ištikimąją meilę
ir mus išgelbėk!" Ps 84, 8**

ŠIO SEKMADIENIO MIŠŲ SKAITINIAI

Jer 33, 14–16; Ps 24, 4bc–5ab. 8–10 ir 14; 1 Tes 3, 12–4, 2

Psalms atliepas

Į Tave, Viešpatie, keliu savo širdį.

Evangelija pagal Luką (21, 25–28. 34–36)

Jėzus pasakė savo mokiniams: „Bus ženklų saulėje, mėnulyje ir žvaigždėse, o žemėje tautos blaškysis, gąsdinamos baisaus audringos jūros šniokštimo. Žmonės džiūs iš baimės, laukdami to, kas turės ištikti pasaulį, nes dangaus galybės bus sukrėstos. Tuomet žmonės išvys Žmogaus Sūnų, ateinantį debesyje su didžia galybe ir garbe. Kai visa tai prasidės, atsitieskite ir pakelkite galvas, nes jūsų išvadavimas artis“.

Saugokitės, kad jūsų širdis nebūtų apsunkusi nuo svaigalų, girtybės ir kasdienių rūpesčių, kad toji diena neužkluptų jūsų netikėtai. It žabangai ji užgrius visus žemės gyventojus. Todėl visą laiką budėkite ir melskitės, kad pajėgtumėte išvengti visų būsimųjų nelaimių ir atsilaukyti Žmogaus Sūnaus akivaizdoje“.

Evangelijos komentaras:

Atėjo adventiškos dienos... Džiaugsmingo laukimo ir pasiruošimo Jėzaus gimimo šventimui laikas. Pasiruošimas sutikti Jėzaus gimimo šventes turi dvejopą prasmę.

Pirmojo advento sekmadienio skaitiniai nurodo tą dvejopą – džiaugsmingą ir atgailojantį Išganytojo atėjimo laukimo pobūdį. Pranašas Jeremijas pranašauja, jog Išganytojas ateis iš Dovydo giminės.

Kiek daug vilties mums gali duoti nuolatinis atsiminimas, jog Dievas yra ištikimas savo pažadams. Jis iš tikrųjų visada išpildo tai, ką pažada. Tačiau ar mes patys nepamirštame mūsų ryšio su Dievu? Aš esu, aš egzistuoju todėl, kad mano Kūrėjas myli mane ir mylėti niekada nenustoja. Maža to, jis sukūrė mane dėl to, kad aš būčiau laimingas. Taigi man pažadėta laimė. Bet to buvo mažai Dievo dosnumui. Krikštu, sujungiančiu mane su Kristumi, man garantuojama, jog dėl manęs paruošta laimė nėra mažas ar nereikšmingas dalykas. Mano laimė yra dalyvavimas Dievo laimėje. Tad kaipgi aš galiu prarasti viltį? Kaip galiu nusiminti? Taip atsitinka užmiršus Dievą. Būtina prisiminti, jog Jis manęs niekada neužmiršta.

Apaštalui Pauliui rūpi, kad mes neužmirštume Jėzaus. Turime būti pasirengę Jo atėjimui – pirmiausia pasirengusios mūsų širdys. Pasirengę - reiškia kupini meilės ir šventumo. Ar tai ne per dideli reikalavimai? Ar skaitant tokius žodžius neapima apatija, neviltis? Būtent, Dievo pažadai yra mūsų vilties pagrindas ir atsakymas į mūsų abejones. Dievas iš mūsų nereikalauja neįmanomų dalykų. Jeigu mus kviečia į šventumą, vadinasi, nori jį mums suteikti. Žinoma, nuo mūsų priklauso, ar mes priimsime Jo dovanas, ar leisime Jam apvalyti ir pašventinti mus.

Dievas niekada nežemina žmogaus. Pats žmogus savo orumo, savo širdies tikrumo kartais nesuvokia. Kaip Dievui leisti išvalyti mūsų širdis? Šiandienos Evangelijoje Jėzus kviečia savo širdžių neapsunkinti nereikalingais rūpesčiais ir nuodėmėmis. Ką tai reiškia? Tai kvietimas išbandyti sąžinę, atpažinti savo širdies būklę. Ko trokšta mūsų širdis? Kokie giliausi mūsų siekiai? (Šv. Rašte skirtingai, nei mūsų šnekamojoje kalboje, širdis reiškia ne jausmų šaltinį, bet mūsų giliausią savąjį „aš“.) Apie ką svajoju? Ko noriu pasiekti savo gyvenime? Koks jo tikslas? Švari širdis yra ta, kurioje gyvena vienas troškimas – mylėti. Nenuostabu, jog net tada, kai, rodos, griūna visas pasaulis, žmogus, kurio širdis švari, gali pakelti galvą, eiti susitikti su tuo Vieninteliu, kurio trokšta jo siela.

Adventas – tai laikas pamatyti. Mums reikia ryžto ir gerų ketinimų, sustiprintų malda, o Dievas duos visa kita. Mums visada reikia Dievo meilės ir palaimos mūsų darbams. Tačiau nieko nepasieksime be savo mažo indėlio, pastangų ir noro priimti Dievo dovaną. Adventas mums tepadeda tai suprasti ir įvertinti.

Aktorė Dalia Morozovaitė:

“Linkiu pamiršti, kas buvo bloga, paleisti nuoskaudas, atleisti ir mylėti. Nieko daugiau, tik mylėti.”

Su aktore Dalia Morozovaitė kalbėjome apie jos profesijos ir gyvenimo kelionę. Dalia sako, kad į darbą, veiklą, į šeimą bei apskritai į gyvenimą ji nepalūšiamai mokosi žvelgti plačiau ir paprasčiau. Taip pat šnekučiomės apie tikėjimą, išgijimą iš nuoskaudų ir stebuklingą šv. Kalėdų laukimą, per kurį svarbiausia – vėl atsigręžti į esančiuosius šalia mūsų.

Dalia, kaip gyvenate? Ir kuo gyvenate?

Tiesą sakant, neseniai išgyvenau nelengvą laikotarpį. Jis buvo sunkiai paaiškinamas – kelis mėnesius kankino nemiga. Ji vis plėtėsi, gilėjo, apraizgė mano mintis, sukėlė baimę ir nerimą. Klausiau, ką Viešpats man nori tuo pasakyti. Ir Jis kalbėjo... Buvau susitelkusi į rūpesčius. Užsikroviau sau našta, kad aš viską turiu išspręsti. Ir, matyt, tik taip, kaip pati įsivaizduoju. Baimė man kalba apie kontrolę. Nerimas tikrai ne iš Dievo. Ėmiau dėkoti už rūpesčius. Ir man persivertė mąstymas – supratau, kad turiu keisti požiūrį į iškilusius sunkumus. Niekam neliptyti etikečių ir į kylančius klausimus ar svarstymus apie ateitį atsakyti sau – nežinau, kaip bus.

Nepaisydama iškilusių sunkumų, visada jutau Dievo vedimą ir dovanas. Nuostabu, kad per šį laiką nesusirgau. Paprastai dėl streso nusilpsta mano imunitetas, stresas pakerta silpniausias vietas. O tada prisiminiau, kad šiais metais gavau Ligonių sakramentą. Apie tai liudiju ir kitiems – pirmiausia artimiausiems. Dažnai klaidingai manoma, kad šis sakramentas teikiamas tik mirtiniams ligoniams. Aš jį gavau per šv. Mišias. Visi dalyvavusieji galėjo jį priimti.

Prisipažįstu, kad labiausiai kenčiu, kai kam nors iš artimųjų skauda. Vaikai auga, paauglystė kelia daug klausimų, į kuriuos aš ne visada galiu atsakyti. O ir vaikai kitokie nei mes patys. Aš nelyginu praėjusio laiko su šiuo laikmečiu. Nelyginu ir savęs su savo vaikais. Matau, kad kiekvienam reikia pereiti savo kelią. Ir jeigu jau aš imsiu teigti, kad turiu geriausius atsakymus į visus klausimus, uždarysiu vaiką į savo siaurą ir ribotą mąstymo dėžutę.

Kartais būna labai sunku, bet po sunkumų aplanko nušvitimas. Skausmas juk padaro širdyje vietos džiaugsmui daugintis. Užkopusi į dar vieną kalną, nors ir nuvargusi, pajuntu laimės skonį ir gyvenimo džiaugsmą. Esu labai dėkinga už savo kelionę.

Kartais būna sunku melstis. Atrodo, kad niekas nepadeda. Bet ieškau, nenustygstu. Kaip man melstis? – klausiu Viešpaties. Jei užduodu konkretų klausimą, visada gaunu atsakymą. Ne tada, kai jo laukiu, tikiuosi... Jis ateina netikėtai, gyvenant įprastą gyvenimą. Kasdienybė, virtuvė. Atliekant tai, ką privalau atlikti. Nuo rudens dalyvauju mokinystės programoje „Pradžioje“, kurią organizuoja ekumeninė bendruomenė „Kelionė“. Programoje turėjau atlikti savaitės namų darbus. Perskaičiau užduotį, gale buvo sužymėtos Šventojo Rašto ištraukos, skirtos maldai ir šlovinimui. Atsiverčiau įzaijo knygos 44 skyrių, ir pirmos penkios eilutės man įkvėpė viltį, tikėjimą, buvau panardinta į gydančią meilę. Ten kalbama apie tai, kad Viešpats mane pasirinko, pažada, kad išlies savo dvasių ir palaiminimą ant mano vaikų.

Pacituosiu vieną eilutę: „Vieni sakys: ‘Aš Viešpaties esu!’ – kiti vadinsis Jokūbo vardu, o dar kiti ant rankos užsirašys ‘Viešpaties’, – didžiulis Izraelio vardu“ (Iz 44, 5). Perskaičiau tą ištrauką, pasiėmiau parkerį ir ant riešo užsirašiau: „Aš esu VIEŠPATIES.“ Pagalvojavau, kad norėčiau išsistatuoti šį užrašą. Nieko daugiau nereikėtų, tik to vieno žodžio „Viešpaties“. Anksčiau krikščionis nukankindavo dėl to, kad skelbdavo savo tikėjimą. Ko gero, su tokiu užrašu ant rankos ir dabar dar susilaukčiau pašaipų žvilgsnių, įžeidžių žodžių. Tačiau jeigu viskas būtų tik patogu, patenkinta plaukčiau pasroviui ir gyvenčiau stereotipais.

Šypsaisi, kad Viešpats kiekvieną kviečia į dvikovą. Kaip Jokūbą, su kuriuo galynėdamasis kirto jam per šlaunį. Tačiau Jokūbas gavo geriausia – išsireikalavo palaiminimą. O man galbūt Dievas kirto per smegenis, taip parodydamas, kad mąstyčiau širdimi. Kaip menininkei

Adventas

Pradedame Advento laikotarpį, kuomet ruošiamės ir laukiame Jėzaus gimimo įvykio šventimo. Adventiškame laike "apsivelkame" viltingu, džiugiu laukimu, kuriame turime Rarotų giedojimą, adventiškas mintis, gražius darbus, prakartėlės ruošimą ir pan.

Tai laikas mums ir kiekvienam asmeniškai. Visa tai, kas yra švenčiama bendruomeniškai liturgijoje, turime ir savyje tuo gyventi – laukimu ir džiaugsmu, kuo "apvelkame" save ir kitus.

Todėl pagalvokime kaip šį laukimo laiką įprasminti. Advento laike vyksta Carito akcija "Gerumas mus vienija" (*šiandien prašysime Dievo palaiminti ir akcijos dalyviams skirtas žvakeles*), asmeniniais savais gerais darbais, viskuo, ką jaučiame, kad turime padaryti... Tad jau pradėkime šią metų Adventą! Sėkmės!

Rarotos advente (maldavimai, kreipiantis į Švč. M. Mariją)

Advento laikotarpyje Bažnyčios liturgija pasipildo ir Rarotų maldavimais. **Šios pamaldos Šlienavos bažnyčioje vyksta sekmadieniais 8.30 val., prieš rytines šv. Mišias,**

Tad kviečiame susirinkti ir kartu dalyvauti šioje adventiškoje maldoje.

Kalėdaičiai

Šiandien prašome Dievo palaimos kalėdaičiams (duonai), kuriais savo šeimose dalinsimės švęsdami Jėzaus gimimą. Juos galime įsigyti bažnyčioje arba pas kleboną namuose.

Ši kalėdinė, kūčių stalo duona (dar mes liaudiškai vadiname *plotkelėmis*), yra pagrindinis Kūčių valgis. Plotkelės dalinimesi, mes dalinamės pačio Dievo dalinimusi su mumis. Jis pasidalino su mumis savo Sūnumi. Dalindamiesi, mes tai liudijame ir džiaugdamiesi švenčiame.

Ši duona nėra pardavinėjama! Ji dalinama bažnyčioje dovanai. Visos Jūsų aukos, kurias Jūs skiriate bažnyčioje, yra tik Jūsų pačių asmeninis sprendimas (kas nėra būtina!). Tokiu būdu remiate savo bažnyčią ar jos tarnautojus. Lygiai taip, kaip ir bet kada kitu metu.

"Carito" akcija "Gerumas mus vienija"

Kiekviena Advente, "Caritas" organizuoja savą gerumo akciją. Šiame Advente, dalyvaudami šioje akcijoje, paremsime Glinškų šeimą, pagelbėsime jų sūnui Adrijanui. Ačiū Jums!

sau vis primenu nekišti savęs į rėmus, nes už jų labai daug Viešpaties apreiškimų, idėjų. Kartais mąstau: kaip žmogus parašo pasaką ar pjesę? Atrodo, pati taip noriu tai padaryti, tik nežinau, kaip... Bet nereikia klausti, kaip. Reikia klausti, kodėl aš vis dar neparašiau. Čia tas pats kaip klausti, kaip perlipti tvorą. Juk jei tikrai norisi perlipti ją, tai kam klausinėti, kaip. Iš tikrųjų reikia klausti, kodėl aš dar ne kitoje tvoros pusėje.

Bus daugiau.

Lapkričio mėn. mirusieji

Šlienavos Bažnyčioje:

1. Eleonora Ragauskienė, 94 metų, gyvenusi Šlienavoje.
2. Kęstutis Kazimieras Šalna, 58 metų, gyvenęs Šlienavoje.

Viršūžiglio Bažnyčioje:

1. Birutė Danutė Strašinskienė, 86 metų, gyvenusi Viršūžiglyje.

Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija. Adresas: Žalioji g. 23, LT-53143, Šlienava, Kauno r.

Tel.: 8 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com;

Parapijos banko sąskaita: Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija; jm. kodas: 191289430,

AB "Swedbank" bankas, sąskaitos Nr. LT367300010002243406.

Leidinį paruošė kun. Rimas.